

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 637/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. D., toho času Ústav na výkon väzby Leopoldov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 4 T 17/2010 a jeho rozsudkom z 21. júla 2010, v konaní vedenom Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 1 To 45/2010 a jeho uznesením z 28. septembra 2010 a v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 6 Tdo 4/2014 a jeho uznesením zo 14. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2014 doručená sťažnosť M. D. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom

Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 T 17/2010 a jeho rozsudkom z 21. júla 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), v konaní vedenom Krajským súdom v Nitre (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 1 To 45/2010 a jeho uznesením z 28. septembra 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 6 Tdo 4/2014 a jeho uznesením zo 14. mája 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 139 písm. e) Trestného zákona, a to na skutkovom základe uvedenom v skutkovej vete výrokovej časti označeného rozsudku súdu prvého stupňa. Okresný súd mu za to uložil podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 a 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 22 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Okresný súd súčasne sťažovateľovi uložil ochranný dohľad v trvaní 3 rokov a poškodeného odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd uznesením podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol odvolanie obvineného, pretože zistil, že nie je dôvodné. Sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu podal proti rozsudku okresného súdu i uzneseniu krajského súdu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pričom vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu namietal, že súdmi zistený skutok nevykazuje všetky obligatórne znaky stíhaného trestného činu, nebola naplnená subjektívna stránka predmetného činu, a že v týchto súvislostiach konajúce súdy nesprávne určili právnu kvalifikáciu skutku. Najvyšší súd ako súd dovolací rozhodol o podanom dovolaní napadnutým uznesením tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

4. Sťažovateľ sa domnieva, že v konaní vedenom proti nemu na všetkých inštančných stupňoch došlo k porušeniu jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to tým, že všeobecné súdy nesprávne subsumovali jeho skutok pod skutkovú podstatu vraždy podľa § 145 Trestného zákona, hoci z jeho pohľadu sa dopustil trestného činu zabitia podľa § 147 Trestného zákona. Predmetom sťažnosti je teda namietaná nesprávna právna kvalifikácia trestného činu, ktorého sa sťažovateľ dopustil. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že skutkový stav, ktorý v sťažnosti opísal, nie je sporný a konajúcimi súdmi bol ustálený správne. Namíeta však, že

«Odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia nevyjadril k obsahu môjho odvolania (argumentmi) a k veci len všeobecne konštatoval, že právny záver a právne úvahy súdu I. stupňa k právnej kvalifikácii sú správne a plne s nimi súhlasí.» V ústavnej sťažnosti potom ďalej argumentuje: „Dovolacie konanie a konanie súdu I. a II. stupňa s poukazom na 22 rokov trestu odňatia slobody (vysoký trest) nepresvedčivo odôvodňuje svoje rozhodnutie – v smere mnou požadovanej právnej kvalifikácie (zabitie neúmyselné).

Rovnako upozorňujem, že všeobecné súdy sa vyhýbajú v konaní poskytnúť priamu odpoveď na právny argument.

Upozorňujem, že právny argument – rozh. NS SR R4/1997 (ktorý je v môj prospech – v prospech priaznivejšej právnej kvalifikácie) som uviedol v odvolacom i dovolacom konaní. Nedostal som žiadnu adekvátnu odpoveď na tento právny argument.

Moje domáhanie sa správnej právnej kvalifikácie súdom (zabitie) je zvädzané iným smerom ako podľa súdov napádanie skutkových zistení – zistených skutočností v čom nie je spor. Skutočnosti sú správne zistené. Vyššie uvedené pociťujem ako zásah do môjho základného práva na súdnu ochranu a zásah do práva na spravodlivé súdne konanie a navrhujem, aby súd rozhodol tak ako navrhujem v petite tejto sťažnosti.»

5. Sťažovateľ formuloval petit ústavnej sťažnosti takto:

„1. Právo sťažovateľa zaručené Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1, ústavou SR čl. 46 ods. 1 bolo porušené v konaní dovolacom NS SR 6 Tdo 4/2014 a v konaní 1 To 45/2010 KS v Nitre v spojení s rozsudkom OS Nitra

4 T 17/2010 nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a nesprávnym použitím hmotnoprávneho ustanovenia a odmietnutím dovolania.

2. Zrušuje sa uznesenie NS SR 6 Tdo 4/2014 zo dňa 14. 05. 2014 odmietnutie dovolania M. D. podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

3. Zrušuje sa rozsudok OS Nitra sp. zn. 4 T 17/2010 zo dňa 21. 07. 2010 v spojení s uznesením KS Nitra sp. zn. 1 To/45/2010 z 28. 09. 2010 zamietnutie odvolania.

4. Po doručení tohto nálezu ktorým bolo zrušené rozhodnutie súdu tomuto súdu, je súd povinný pokračovať v tr. konaní v tom štádiu trestného konania ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia.

5. Najvyšší súd je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa ustanovenému advokátovi.“

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

10. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je vo veci sťažovateľa preskúmať zlučiteľnosť rozhodnutí, ktorými bol pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02). Keďže úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach ústavne akceptovateľným spôsobom aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, nemôže

zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich v danej situácii možno pokladať za udržateľné (m. m. III. ÚS 271/07).

11. Vychádzajúc z týchto ústavne relevantných úvah ústavný súd prikročil k preskúmaniu dôvodov uvedených v ústavnej sťažnosti v korelácii s napádanými rozhodnutiami všeobecných súdov a ich postupom vo veci sťažovateľa.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Sťažovateľ vytýka konajúcim súdom, že pri správnom zistení skutkového stavu nekvalifikovali trestný čin, ktorého sa dopustil, v súlade s jeho obhajobou ako trestný čin zabitia podľa § 147 Trestného zákona, ale ako trestný čin vraždy podľa § 145 Trestného zákona, pričom k tomuto omylu z jeho pohľadu došlo nesprávnou interpretáciou vykonaných dôkazov, ktorými sa preukazovala subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu. Z obsahu sťažnosti a jej príloh taktiež vyplýva, že sťažovateľ obsahovo identické námietky nastolil v konaní pred okresným súdom, ďalej vo svojich opravných prostriedkoch, o ktorých už rozhodol krajský súd a najvyšší súd, a rovnako ich formuloval aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

14. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie označených základných práva slobôd rozsudkom okresného súdu, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie ústavy limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základných práv a slobôd na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02,

I. ÚS 269/06). Podstatou účinnej ochrany základných práv sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil vo vzťahu k základným právam a slobodám, porušenie ktorých sa namieta a ktorý mu umožňoval odstrániť stav, v ktorom vidí porušenie svojich základných práv a slobôd.

15. Ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmať postup a rozhodnutie okresného súdu ako súdu prvého stupňa, pretože jeho rozsudok preskúmal krajský súd v dôsledku odvolania sťažovateľa. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k rozsudku okresného súdu a jeho postupu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

16. Ústavný súd ďalej skúmal možnosť porušenia základných a iných práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý mu predchádzal. Krajský súd v napadnutom rozsudku okrem iného uviedol:

„Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného prezentovanú na hlavnom pojednávaní a v podanom odvolaní, tak treba uviesť, že túto odvolací súd hodnotil ako účelovú v snahe vyvinúť sa zo žalovaného zločinu, pretože táto jeho obrana bola spoľahlivo vyvrátená súhrnom dôkazov tak, ako na to správne poukázal súd I. stupňa.

Súd I. stupňa správne právne kvalifikoval konanie obžalovaného ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 odsek 1 a 2 písmeno c) Trestného zákona, s poukazom na § 139 písmeno e) Trestného zákona, pretože obžalovaný iného úmyselne usmrtil a čin spáchal na chránenej osobe - osobe vyššieho veku.

Obžalovaný sa podaným odvolaním domáhal zmeny právnej kvalifikácie na trestný čin zabitia podľa § 147 odsek 1 Trestného zákona.

Pri oboch uvedených trestných činoch sa jedná o úmyselné trestné činy. Rozdiel medzi nimi spočíva v odlišnosti objektívnej a subjektívnej stránky.

Pri základnej skutkovej podstate trestného činu vraždy úmysel páchatel'a hoci aj nepriamy, musí smerovať k usmrteniu človeka. Vzťah páchatel'a k následku musí byť riadne zistený a preukázaný výsledkami dokazovania, z ktorých musí logicky vyplývať.

Základná skutková podstata trestného činu zabitia postihuje úmyselné konanie, ktorým páchatel' konajúci v úmysle spôsobiť ťažkú umu na zdraví, spôsobí z nedbanlivosti ťažší následok vo forme smrti.

Subjektívnu stránku (zavinenie) pri oboch uvedených trestných činoch je potrebné odvodzovať predovšetkým od pohnútky páchatel'a, spôsobu útoku, jeho smeru, intenzity, použitého predmetu (zbrane), počtu úderov, verbálneho prejavu. V závislosti od vyhodnotenia dôkazov v každej konkrétnej veci musí súd určiť formu zavinenia.

Súd I. stupňa takto postupoval a právne úvahy v tomto smere uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 9. Zároveň aj na stranách 9 - 10 podrobne zdôvodnil právny záver o zavinení ako aj právnej kvalifikácii konania, ktorý ním naplnil formálne znaky obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. e) Tr. zák.. Odvolací súd s týmito právnymi úvahami a právnymi závermi plne súhlasí, pretože vychádzajú zo správneho hodnotenia dôkazov vykonaného v súlade s kritériami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por.“

17. Ústavný súd už judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

18. V danom prípade krajský súd v odôvodnení napádaného uznesenia zvolil takú procesnú ekonómiu, že sčasti odkázal na rozsudok okresného súdu, a to vo vzťahu k právnym záverom o zavinení a právnej kvalifikácii konania, s ktorými sa v plnom rozsahu

stotožnil. Po predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd uvádza, že odôvodnenie uznesenia krajského súdu v spojitosti s odôvodnením rozsudku okresného súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad, akými úvahami sa súd spravoval, z akého dôvodu a na základe akých právnych predpisov bolo vo veci rozhodnuté. Vychádzajúc z už uvedených ústavne významných úvah je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia okresného súdu či krajského súdu a tvrdeným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

19. Čo sa týka namietanej arbitrárnosti záverov rozsudku krajského súdu, ústavný súd pripomína, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04). Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na judikatúru bývalej Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris), v zmysle ktorej sa pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, ako vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

20. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvoľu. Krajský súd svoje závery ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil a uviedol logický postup, ako k týmto záverom dospel. Ústavný súd preto

hodnotí napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako jasné, zrozumiteľné a zodpovedajúce obsahu základného práva zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené závery nemôže spochybnit' ani judikát najvyššieho súdu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Tzo 4 1995 z 22. novembra 1995), na ktoré sťažovateľ poukazoval ako v konaní pred všeobecnými súdmi, tak aj v ústavnej sťažnosti, keďže predmetné rozhodnutie reflektuje na odlišný skutkový stav. Ústavný súd preto nevidí žiadny dôvod na prehodnocovanie, resp. spochybňovanie právnych záverov krajského súdu uvedených v napadnutom rozhodnutí, ktoré sú výsledkom interpretácie príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku a ktoré sú v konečnom dôsledku len odlišné od právnych argumentov sťažovateľa. Právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (podobne napr. III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

21. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a označenými právami sťažovateľa, porušenie ktorých namietal, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľa v podstatnom vysporiadal takto:

„Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. ...

Tak zo znenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojdištančné, a že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní obvineného je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštalcie. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu či nápravu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Čo sa týka v danom prípade uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak v tomto smere Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadnu opodstatnenosť námietok obvineného, pretože ako už aj bolo skôr spomenuté, skutkový stav tak, ako bol zo strany súdov nižších stupňov zistený je pre dovolací súd záväzný a pokiaľ ide potom o jeho právne posúdenie, tak toto je i podľa jeho názoru správne, keďže posudzované skutky napĺňali všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. e/ Trestného zákona. ...

Čo sa týka potom podaného dovolania, tak z jeho obsahu je zrejmé, že tam uvedené námietky obvineného smerujú k nesprávnemu zisteniu subjektívnej stránky trestného činu, ktorá podľa jeho názoru v danom konaní nebola preukázaná, a teda smerujú len vo vzťahu k skutkovým zisteniam a záverom vo veci konajúcich súdov, ktorých revízia už v dovolacom konaní nie je možná.

V súvislosti s vyššie uvedeným je pritom potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. marca 2010, sp. zn. 3 Tdo 5/2010, uverejneného pod R 40/2010, v zmysle ktorého motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie - následok - príčinný vzťah). Namietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania v dovolaní predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nepripúšťa.“

23. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 35/02, I. ÚS 145/2010, II. ÚS 324/2010).

24. Uvedené závery najvyššieho súdu ústavný súd nepovažuje za také, ktoré by odporovali ústavnoprávnym princípom ochrany základných práv a slobôd. To znamená, že vyhodnotenie najvyššieho súdu v otázke o nenaplnení sťažovateľom uplatnených dôvodov dovolania nemožno bez ďalšieho považovať za nesprávne, resp. ústavne nekonformné. Právny názor najvyššieho súdu o nespĺnení dôvodov dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený dostatočne a presvedčivo a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vymedzil aj svoju právomoc vo vzťahu k dokazovaniu. Ústavný súd taktiež nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone. Z hľadiska dodržania ústavnoprocených princípov zabezpečujúcich ochranu základných práv a slobôd ústavný súd nepovažoval za dôvodné zasahovať do výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku najvyšším súdom.

25. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu relevantnú súvislosť ani medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľa, porušenie ktorých namietal, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Prihliadajúc na to, že sťažovateľ nie je v súlade s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ako aj s prihliadnutím na skutočnosť, že v tomto prípade ústavný súd nepovažoval za potrebné ustanoviť sťažovateľovi právneho zástupcu z radov advokátov z dôvodu, že v návrhu ide zrejme o bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavných práv, ústavný súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý mu bol zrejмый z petitu sťažnosti, ako aj jej odôvodnenia a príloh.

27. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2014